

Владимир Цанков

Първият заселник

Скъпи Тео,

Знам, че ти, както и всички останали, се тревожиш за моето състояние. Няма смисъл да се опитвам да те убеждавам, че съм добре – твоя типична черта е да се съмняваш във всяка моя дума. Спомняш ли си далечния ден, когато онзи луд клоун пристигна в градчето ни, заедно с цирка? Колкото и убедително да ти разказвах, ти отказваше да повярваш, че той кръстосва улиците с пушка в ръка. Така и не повярва докато най-накрая той се спря и пред нашата врата. Сигурен съм, че си спомняш.

Затова и писмото, което пиша сега, е по-скоро опит да бъда наясно със себе си... Но все пак те уверявам – всичко, за което ще разкажа тук, е самата истина.

Зная, че ти никога не си бил особено близък с чичо Стив. Затова и предполагам никога не си го разбирал достатъчно добре. Неговите вълшебни приказки, които той ни разказваше на верандата на къщата му, ти се струваха по-прозрачни и от въздуха, а пък аз дълго не можех да заспя след тях. Сигурен съм, че си ги и забравил. Но едва ли си забравил къщата. Не, сигурен съм, че не си. Тя просто е едно от нещата, които не се забравят. Винаги, когато съм я поглеждал, съм изпитвал чувство много близко до страхопочитанието – сякаш пред мен стои дворец от древната Троя, например.

Така се почувствах и преди около месец – последният път когато посетих чичо Стив в планинската му вила.

Идеята да отида да го видя там, горе, ми хрумна докато една сутрин четях вестника си – на първа страница един германец казваше, че след Световната война, всички са се отнесли изключително несправедливо към Германия, и ако скоро не бъде направено нещо по въпроса от икономическа гледна точка, най-вероятно ще избухне нова война. Казваше нещо и за „мрачни хоризонти“, но по нататък не го дочетох, защото при думата „хоризонти“ в съзнанието ми се появи завладяваща картина – чичо Стив е на верандата, седи в някакъв люлеещ се стол, пуши лула и зяпа някъде нагоре, към небето. И цялата тази гледка беше толкова красива, толкова завладяваща... Сякаш чувах шума на вятъра, прокрадващ се между дърветата в гората наоколо, колко живо виждах колелцата, излизаци от чичовата лула, които бавно плуваха във въздуха! Всичко беше толкова истинско, и ми се стори, че ако викна, чичо едва ли не ще се обърне към мен... Ето колко странно се роди цялата идея. Не знам какво би ти хрумнало на теб като чуеш думата „Хоризонт“/ сигурно името на някое кафене/, но факт е, че аз се сетих за чичо Стив. Не го бях

посещавал от почти две години, и с изключение на една-две картички за рождените си дни, с него не сме разменили почти и дума за цялото това време.

Както сам знаеш, въпреки икономическата депресия, в която се намира страната ни, моята фирма вървеше просто отлично – и то сама при това. При мен работеха съвестни и способни хора, затова не се налагаше непрекъснато да бъда край тях и да ги наглеждам. Свободното ми време беше практически неограничено. Така че реших да се откъсна малко от това мое скучно ежедневие и да отида в планината за няколко дена... Помислих дали да не покая и теб, но не го направих. Малко ми е неудобно да ти го кажа (моля те, не се засягай!), но чувствах, че това посещение при чичо ще отключи много спомени в мен и ще бъде едва ли не вълшебно, а ти си толкова здравомислещ и стъпил на земята, че твоето присъствие би направило моите пориви към духовни изживявания да изглеждат смешни.

Затова веднага отмених ангажиментите си за следващите няколко дена, сложих в една раница най-необходимото и на следващата сутрин потеглих. Пътувах с влака два часа повече от преди /ти знаеше ли, че са променили линията и сега той минава още през един куп забравени и непотребни гари? / и въпреки зелената гледка отвън, която мамеше окото, след третият час в мен се зароди все по-засилващ се импулс да скоча от влака и да продължа пеша нататък. Не го направих само защото по този начин нямаше да стигна до планината преди залез слънце, а в тъмното можеш лесно да объркам пътеките. Затова мобилизирах до край волята си и някак си изтърпях до края това клатене по линията с един куп досадни хора наоколо.

Когато слязох на гарата и поех по пътя, един куп още по-досадни каруцари ме обградиха, предлагайки да ме закарат докъдето искам. Но не пожелах естествено, можеш сам да се досетиш. Дори и най-ленивият човек, веднъж видял Платинената планина в цялата и красота, по-нататък никога не би отказал една разходка в нея.

И не се излъгах – ако бях поет още в началото на пътя щях да захвърля раницата си, да седна в тревата и да напиша поне няколко сонета. Но какво пък – дори и да не си поет можеш да почувстваш красотата. Величествените борове, които се извисяват над теб, над тях синеещата ивица небе, свежия въздух, почти пълната тишина нарушавана само от птичи песни... А цветовете – тъмно зеленото на боровите иглички, светлозелената трева, тук-там няколко великодушно разпръснати от природата червеникави храста. Вървах и непрекъснато въртях глава, а когато

се наситих на всичко това обърнах повече внимание на пътя, по който вървах. Беше си същия, стар, разбит и пращен коларски път, но дори и той започна да ми изглежда красив. Сетих се как когато бяхме малки чичо ни посрещаше на гарата, после се качвахме на гарата и тръгвахме към вилата, като пътьом обикаляхме едва ли не половината планина, защото нямаше по-пряк път, по който можеше да се стигне с каручка... Е, сега няха намерението да обикалям по стария път, едно защото не бях с каручка, и друго – за толкова години бях понаучил една-две преки пътеки. Затова след малко свърнах и закрачих през гората наоколо.

Колкото повече навлизах навътре, толкова повече природата се променяше. Ставаше по тъмно, цветовете започваха да губят яркостта. Сякаш това, което се виждаше от пътя бе поставено от някой само за да радва туристите, а всъщност истинската природа беше зад този параван – много по-първична.

Не мога да ти кажа кога започнах да се уморявам, но беше някъде по средата на пътя. Заоглеждах се и скоро сред няколко дървета съзрях едно местенце, което с малко въображение би могло да се нарече полянка. Метнах настрани раницата и се хвърлих върху тревата. От тук не виждах слънцето, но си личеше, че е още високо в небето, така че можех да си позволя половин час почивка. Обърнах се по гръб и се загледах в небето. Помислих дали да не взема някой сандвич от раницата, но реших да обядвам по-късно. Предпочетох просто да си стоя така и да гледам небето. Безкрайната синева, зад която се криеха хиляди звезди. Малки облачета, които лениво се движеха на изток, сякаш движени не от вятъра, а от лъчи слънчева светлина. Тогава затворих очите си и се заслушах. Толкова много успокояващи звуци! Слушах далечни птичи песни, слушах шумящия въздух, тайнственото шумолене в листата на дърветата, слушах тишината... Мислех си, че сигурно такъв е покоят в Рая – можеш просто да се понесеш на нежните звуци, които се носят около теб. Някъде отдалеч се чу крясък на орел, отвърна му друг, вятърът продължаваше внимателно да обикаля наоколо... Така съм и заспал.

Когато се събудих, за първи път откакто навлязох в планината, вече изведнъж възхищението ми от природата изчезна. Светлината беше отслабнала, навсякъде бяха плъзнали сенки, които сякаш се стремяха да обгърнат всичко колкото се може по-скоро. Вятърът не беше вече тих. Беше се усилил и клоните на всички дървета не се клатех успокояващо, а по скоро сърдито. Живата трева, на която бях легнал сега изглеждаше увяхваща. Може би всичко беше заради светлината, хвърляна от клонящото на запад слънце, но в този момент ми се стори, че гората е

оживяла. Сякаш беше щастлива, че е успяла да ме подмами, а сега показваше истинското лице... Бързо взех раницата си и продължих пътя си с много бързи крачки. Винаги когато съм се успивал, съм се чувствал ужасно закъснял за всичко, сякаш съм изпуснал последния си шанс да направя нещо... Бих се и затичал по пътя, но не го направих. Пътят беше стръмен, доста каменист, пък и можех да се подхлъзна някъде. А ако си счупех крак природата щеше вече наистина да стане заплашителна. Платинената планина не беше известна с особено присъствие на диви животни, но дори и без тях, ако си счупех крак можех да умра от глад – никой нямаше да чуе виковете ми. В този момент се сетих и че всъщност не бях известил никой къде отивам, никой нямаше да знаеше къде да му потърси. Затова закрачих по-бавно, и започнах да гледам къде стъпвам. В такива моменти човек предусеща как от едно обикновена ситуация може да се получи нещо по-сериозно, казва си „Не, това не може да се случи точно сега на мен!“, но въпреки всичко става по-внимателен.

Аз станах по-внимателен... и започнах да се обръщам по-често назад. Чувството, че гората е оживяла не ме напускате. Чак сега осъзнавам това, но тогава се обръщах за да проверя дали зад мен случайно не се промъква... вълк, рис? Или каквото там живее в тази планина. Край мен продължаваха да се намират красиви картини, но вече не им обръщах внимание. Катеричката, поддаваща се от хралупата си, която гризе нещо в лапичките си сега със сигурност би ме очаровала, но не и тогава.

След около час и половина аз продължавах да вървя напред и нагоре, а слънцето все повече клонеше на запад. Вече сериозно се питах дали нощта нямаше да ме свари в гората, когато най-накрая излязох на просеката между дърветата, водеща към къщата на чичо Стив. И тогава красотата на природата се върна. Сега, когато пред мен стоеше нещо толкова познато като тази просека, дърветата вече нито ме гледаха, нито се протягаха към мен.

Така, вече с доста по-повдигнато настроение, аз закрачих напред.

И когато най-сетне къщата се появи пред мен замръзнах на мястото си. Може би това е най-добрият израз, защото точно това направих. Заковах се на място и вперих поглед в нея. Определено изглеждаше древна и величествена. Определено! Масивната дървесина, от която беше направена просто внушаваше респект. А и самата архитектура беше красива. Веднъж питах чичо кой я е проектирал и той ми каза „Планината, моето момче, планината ми каза как да изглежда“. И сигурно донякъде е бил прав – сам знаеш колко идеално се вписва къщата с цялата гледка

наоколо.

Още дълго щях да стоя и да я разглеждам, ако тогава не чух как чичо се провиква, и си припомних главната причина да дойда тук. Заобиколих верандата и минах зад къщата. А там ме чакаше интересна гледка – конят се беше измъкнал от малката конюшня и беше нагазил в зеленчуковата градина. Чичо Стив с викове го теглеше назад, опитвайки се да спаси каквото беше останало от градината. Разсмях се и високо попитах чичо дали има нужда от помощ. Той се спря на средата на един от виковете си, рязко се обърна и ме погледна стреснато. Очаквах всеки момент да се затича към мен, радостен от посещението. Но той просто стоеше на място и ме гледаше, с вече намръщено лице. И, кълна се, изглеждаше едва ли не враждебен. Накрая той отвори уста и почти очаквах да чуя нещо като „Махай се веднага от тук!“, но вместо това чичо каза само:

– Глен, ти ли си това?

– Не можеш да познаеш собствения си племенник? – отвърнах с усмивка. Но той не се усмихна. Дори и не се помръдна. Продължаваше да си стои на мястото си и да ме гледа с чужд поглед.

– Как дойде? Не чух каручка? – гласът му беше леден.

– С дирижабъл. Самият граф Цепелин ме спусна, не погледна ли нагоре? – пошегувах се, но вече бях започнал да се обърквам.

Тогава, обаче, най-после тази неприятна маска на лицето на чичо Стив се пропука, той се ухили и се завтече да ме прегърне.

– О, Глен, извинявай, не те познах. Толкова се радвам да те видя, наистина! Хайде, хайде да влезем вътре! – чичо ме задърпа след себе си.

– А коня? – припомних му аз.

– Нека си стои тук, няма къде да ходи. След малко ще дойда да го вкарам обратно в конюшнията.

И така, с бързи крачки, хванал ме за ръка, чичо ме довлече пред къщата, а след това ме тръсна на един стол на верандата. Не беше люлеещ се, като във видението ми, но беше удобен.

– Как дойде? – пак ме попита той.

– С влака. Знаеше ли, че са променили линията и вече...

– Не, не, как дойде от гарата дотук? – очите на чичо Стив пак бяха започнали да потъмняват.

– По преките пътеки. Ти си ми ги показвал.

– Пътеките... – той сякаш въртеше думата из устата си, докато си припомни всичките ѝ значения.

– Нещо нередно ли има? – вече не малко озадачен попитах аз.

– ...Не, не... Всичко е наред, Глен, всичко си е наред... Чудя се само защо не си взел някой да те докара... Можеш да паднеш по тези стръмни камънаци.

– Вече не съм на десет години, знам как да се оправям, чичо.

– Да, да, извинявай. Сигурно малко негостоприемен изглеждам – чичо се усмихна виновно – Но това е от изненадата. Много се радвам, че дойде да видиш стареца в планината. Как е там долу?

(Чичо никога не се беше интересувал от гражданите, както знаеш. Винаги наричаше хората „диваците, там-долу“.)

– Какво да ти кажа, добре са, има всекидневни стачки, но нещата ще се оправят, сигурен съм. Ти как я караш?

– Аз? О, добре съм аз, добре съм. Нали знаеш – тук всичко си е едно и също. Карам си я някак си... Продължавам да ти се чудя как си дошъл пеша дотук по тия пътеки... Хайде, след малко всичко ще ми разкажеш. Влизай вътре, аз само ще отида да прибера обратно проклетия кон, преди да е изпотъпкал всичко до край. – и той изтича обратно зад къщата, откъдето след малко пак се чуха неговите викове.

Стоях и се чудех, защо през целия ни разговор чичо непрекъснато се оглеждаше наоколо...

След няколко минути той се върна, като намръщен отриваше окаляните си ръце в панталоните.

– Имаш късмет – каза той и ми подаде ръка за да стана от стола – Снощи си направих прекрасна супа и още има половин тенджерка. А ти трябва да си поогладнял от пътя.

Влязохме в къщата и още щом прекрачих прага, веднага ме лъхна приятния мирис на борово дърво, който обаче скоро спрях да усещам. Приятно бях изненадан, че от последното ми идване чичо не беше правил никакви промени в интериора, и всичко си беше точно както си го спомням още от дете. И малките фигурки на коне над камината, и малката библиотечка в ъгъла, както и големия сандък, в който ние с теб си държахме дървените пушки, с които си играехме. Когато го видях сякаш ми се прииска да го отворя, да извадя една от тях, и отново да затикам из гората, търсейки индианци.

– Сядай, сядай в кухнята, да запали камината, че след малко ще видиш какъв студ ще се спусне. – и с вече характерното за него гостоприемство той отново ме затика напред.

Ще се повтори, но и в кухнята всичко си беше както винаги е било. Само дето старият, голям котел с вода сега беше заменен от нов и по-малък такъв.

Седнах на един от столовете край масата, оставих раницата на земята до мен и доволно се облегнах назад. Вече бях стигнал, и бях сигурен, че за идните няколко дни ме очакват много приятни моменти. Да, сигурен бях...

Чичо скоро се върна и зад гърба му се разнесоха веселите припуквания на разпалващ се огън.

– Сядай, сядай. – отново ме подкани той, сякаш не виждаше, че вече съм седнал, и се зае да разпалва кухненската печка. След десетина минути вече и супата беше стоплена, и пред нас двамата стоеше по една голяма, приятно ухаеща чиния. Чичо изведнъж се затюхка, че нямал хляб, но аз се сетих за сандвичите в раницата си, извадих ги и те заместиха хляба.

Трябва да призная, че супата не беше чак толкова прекрасна, беше доста пресолена, например, но затова пък се усещаше ароматът на истински зеленчуци, расли сред самата природа.

– Как така реши да дойдеш? – с усмивка попита чичо, докато духаше в лъжицата си.

– Та как! – отвърнах му – Домъчня ми. От толкова време се канех да дойда (тук поизлъгах, признавам си), но от тази работа все оставам без време.

– Казвах ти да не се захващаш с тези неща, но кой да ме слуша... Печелиш ли поне добре?

– Е, какво да ти кажа – свих рамене – Не съм богат човек, но от нищо не се лишавам... Пък и за един човек колко му трябва...

Чичо размаха лъжицата си пред лицето ми и рече:

– Откога ти разправям, че ти е време да се задомиш, стига си кукувал сам. Друго си е да имаш при кой да се прибереш... – и погледът му малко се натъжи. – ...Хайде яж, яж докато е топла – и той ми даде пример, загребвайки поредната лъжица.

Когато привършихме с вечерята навън вече беше почти тъмно. Чичо захвърли мръсните прибори в една кофа с вода, след това измъкна отнякъде две малки кресла, сложи ги пред камината и двамата се настаняхме там. Той ме попита дали не желая да запали газовата лампа, но аз не поисках. Друго си е да чувстваш приятната топлина от пламъците с краката си, а в същото време в тъмнината червена светлина да играе по лицето ти (Както вече си усетил, скъпи ми Тео, по всякакъв начин търсех красиви изживявания – все пак, знаеш колко отегчава градът понякога. Но стига вече за романтиката).

Чичо натъпка добре лулата си, запали я, и, блажено подръпвайки от

нея, започна да ме разпитва. Разказах му всичко за работата, за неприятния скандал с мисис Грѐм, за който ти сам знаеш, описах му и страшната картина на безбрежното море от безработни мъже стиснали плакати с надпис „Търси работа“ в ръце. Проблемът с безработицата явно живо го интересува, защото надълго ме караше да му обяснявам защо се е стигнало дотук и какво се задава в бъдеще.

След това на свой ред пък, чичо Стив ми разказа за всекидневието си в планината и няколко забавни случки, свързани с неколцина данъчни инспектори, посетили го наскоро.

Вечерта вече силно напредваше, но, увлечени в приказки, ние не забелязвахме това. Цепениците, които чичо от време на време хвърляше в камината, припукваха тихичко, а наново натъпканата лула изпускаше сивкав дим, който бавно се стелеше наоколо. По едно време заговорихме за красотата на планината, което ми припомни как омаян бях задрямал на горската поляна. В мига, в който споменах за това на чичо, обаче, той буквално подскочи в креслото си и се втренчи в мен.

– Спал си в планината? – попита той и се наведе към мен, сякаш за да не изпусне някоя думичка, която бих изрекъл.

– Да, но само подремнах за час – час и нещо. Беше толкова красиво...

– Къде по-точно? – не сменяше изражението си чичо.

Тогави си припомних странното му поведение по-рано днес и никак си несъзнателно излъгах:

– Съвсем в началото. Нали знаеш – където започва каруцарският път, на стотина метра нагоре има поляна. Мисля, че имаше и голям пън от някакво дърво на нея.

– А... Да, да знам я... – и чичо пак се отпусна назад и дръпна от лулата си. Все още объркан аз се канех да му задам въпрос, но той ме изпревари и каза:

– Сигурно ти се струвам доста странен днес, Глен, – и той се усмихна виновно – но прости на стария глупак, ако те е объркал. Работата е там, че в тази част на гората са се появили поне две големи кафяви мечки. – и чичо разказа историята за пощальона Тед (никога не бях чувал за него), който насмалко щял да бъде изяден, наедно с пощата си, и при това я разказа толкова убедително, че нямаше как да не повярвам. Горещо благодарих на Господ, че съм имал късмет, и продължихме разговора на друга тема. Не след дълго, обаче, и на двама ни клепаците започнаха да се затварят.

– Ти ще спиш в моята стая, защото в другата няма печка, нали

знаеш. – и чичо се изправи и бавно се протегна.

– О, не, не – възразих аз – Свикнал съм, в града също е хладно, но никога не паля печка – трудно спя на топло. Дай ми само две одеала и толкоз.

– Е, одеала поне – дал Бог. – отвърна той и се запъти по стълбите на втория етаж. Аз също се изправих и го последвах.

Той оправи бързо леглото ми, след това ми показа къде в гардероба има още одеала, в случай, че ми стане студено, и ми пожела лека нощ. Точно обаче когато излизаше през вратата, чичо Стив се обърна и ме погледна, така, сякаш искаше да ми каже нещо, но явно го премълча, усмихна ми се малко пресилено и излезе.

Дали пък не искаше да ме предупреди, да се пазя от мечки...

Въпреки че докато бях долу ми се доспа, за моя изненада, веднага щом легнах сънят избяга от клепачите ми и аз започнах неспокойно да се въртя в леглото. Чаршафите (както и всичко останало в къщата) ухаеха на нещо горско, може би чичо беше слагал ароматни клонки в гардероба, знам ли, и може би точно тази миризма, сама по себе си доста приятна, не ми даваше да заспя. Навън беше спокойно, слабият вятър, който вееше следобед, беше утихнал и луната кротко огряваше малка част от стената до мен. Малко по малко светлото петно се изместваше към главата ми, но тъй като не ми пречеше не пожелах да дръпна тънките завески на големия двукрил прозорец.

Унесох се в мисли за разни ежедневни неща, започнах да си припомням и неща от детството си... Някъде наблизко прозвуча бухал, след малко, по-надалеч, му отвърна друг, и след това гората пак потъна в мълчание... Незнам още колко дълго време се въртях в леглото, но си спомням, че когато най-накрая започнах да се унасям, навън нощта вече беше разпростряла тъмния си плащ, а в стаята ми беше позахладняло значително.

Когато нещо ме събуди няколко часа по-късно, първата мисъл, която мина през размътеното от съня ми съзнание бе, че ме е събудил студът. Едва след това чух воя.

Някъде наблизко, от другата страна на къщата, се разнасяше протяжен вой, зловещо разцепващ нощната тишина. Започваше ряско, във високите регистри, и след малко, също толкова внезапно, сякаш заглъхваше в гърлото на създанието, което го издаваше. Сякаш цялата къща, и гората, и нощта бяха изчезнали – само този зловещ вой, издвана сякаш

от някоя прокълната душа, някъде из адските дебри... И без това замръзналите ми ходила изтръпнаха.

До този момент само още веднъж бях чувал нещо подобно. Преди много години, когато още учех в колежа, едно от кучетата в близкото село побесня и започна да се нахвърля на всичко, което мине край него. Малко преди да застрелят вече много болното куче, то издаваше същите звуци – не можеше да се движи, лежеше на земята, трепереше и обезумяло виеше, оголило зъби, целите покрити с пяна.

Воят продължи още известно време, като всеки път зазвучаваше все по-умопомрачително, и точно когато мислех да стана изведнъж спря. Тишината се спусна отново, сега вече тежка и тягостна. Някъде навън луната все още грееше, но сега вече не я виждах от прозореца си. Предполагам, че е било някъде към два-три през нощта.

Почаках още малко но дяволският вой не се повтори и аз пак се отпуснах в леглото. Странно, не бях видял никакво куче да се навърта наоколо, а пък и чичо не обичаше кучетата. Може би някое куче от селото беше подивяло и беше избягало в планината... Напусналият ме сън се върна също тъй бързо, както и си беше отишъл. Затворих очи и започнах да потъвам в него. И сякаш вече в просъница до слуха ми започнаха да достигат разни звуци – чух затръшване на врата, след това бързи стъпки, които заглъхнаха. След това чух как някъде далеч се затръшна друга врата, а след малко, вече наблизко, сякаш долових нечие мърморене. Но едва сега осъзнавам, какво всъщност беше то – някой плачеше...

Утрото ме завари свил се на топка, увит с одеала, които не помня кога съм взел от гардероба, и с премръзнали пръсти на краката. Чичо беше прав, за студа, който се спуска през нощта. Навън слънцето вече беше изгряло и от гората тук-там се чуваха птичи песни. Бавно се разгънах, станах и се облякох. След това слязох долу, където на масата в кухнята ме чакаше прясно изпечен хляб, а до него бурканче със сладко, от което надалеч се разнасяше ароматът на горски ягоди. Изядох една филия и след това излязох навън. Никъде в двора не намерих чичо, и предполагих, че е отишъл до селото, за да купи нещо – конят и каручката също ги нямаше. Явно не беше предполагал, че ще стана толкова рано и затова не ми беше оставил бележка. Обиколих къщата, след това посетих и животните, в дъното на двора. Като не броим коня чичо отглеждаше всичко на всичко десетина кокошки и две кози. Не съм сигурен дали знаеш, но преди две-три години май той направи неуспешен опит да завъди зайци, но сигурно не ги хранеше с каквото трябва, защото след месец всичките измряха.

Хвърлих малко просо на кокошките и се върнах пред къщата. Примъкнах си креслото от верандата малко напред, така, че да имам по-добра гледка и се отпуснах назад, блажено вдишвайки сутрешния свеж въздух. Сигурно пак щях да заспя, ако след малко не чух шумът от каручката, задаваща се отдолу. Излязох на пътя (всъщност пътят е по-надолу, последните двеста метра май никога не заприличаха на нещо повече от пътека), и видях чичо, който бавно се задаваше насам. Махнах му и той също усмихнат ми махна в отговор.

– Закуси ли вече? – попита ме той, когато вече беше достатъчно близо за да мога да го чувам.

– Закусих, да. – отвърнах в отговор – Какво си правил долу?

– Привършва ми храната за животните, пък и за нас купих туй-онуй, гости имам все пак, знаеш как е. – ухили се чичо, спря коня и тежко-тежко слезе от каручката.

Помогнах му да разтоварим покупките. Странно ми се стори, че между всичко останало видях и две големи тенекии с газ за лампите, при условията, че вчера забелязах други две, явно пълни, в ъгъла на кухнята.

Е, какво ще правим сега – ще почиваме или ще работим? – попита чичо, след като каручката беше разтоварена и конят – прибран. Аз естествено знаех отговора и отидохме зад къщата, където няколко купчини дърва чакаха да бъдат нацепени. Преоблякох се с някакви работни дрехи, които намерих в гардероба в стаята ми и се захванахме за работа. Редувахме се кой ще цепи дървата, и кой ще ги събира на купчини наблизо, и след не повече от час привършихме. Доволни от бързината си изтупахме ръкави и влязохме в къщата. Оказа се, че чичо, който, както знаеш, иначе не пие кафе, сега беше купил една малка кутийка за мен. Той запали печката за да опече една тава с картофи, явно предварително подготвена, и си сварих една чашка. Седнахме на кухненската маса, аз отпивайки малки глътки от кафето, а чичо пушеше от лулата си. Започна да ми разказва как някаква

каруца се обърнала на центъра на селото и целият и товар, състоящ се от чували със захар, се разпилял, при което собственикът започнал да вика побеснял на всички наоколо. Тогава изведнъж се сетих за снощния зловещ вой, който бях забравил, и който сега, на дневна светлина, изглеждаше някак нереален, сякаш част от съновидение.

– Чичо, да не би да си си взел куче? – попитах аз.

– Не, защо? Не бих си и помислил, те разнасят само болести. – отвърна изненадан той.

Оставих чашата си на масата и казах:

– Снощи по някое време ме събуди някакъв ужасен вой. Сякаш някое подивяло куче виеше срещу луната...

За бога, Тео! Не мога да ти опиша как лицето на чичо Стив посърна при тези думи! Нито едно мускулче не трепна по него, изражението му не се промени, но сякаш очите му угаснаха. Сякаш лицето му посърна и животът изтече от него.

– Сигурен ли си, че не си го сънувал? – попита ме внимателно той. – Аз лично нищо не чух, а знаеш колко леко спя. – продължи той с най-убедителния си тон. Но защо каза „нищо не чух“, вместо „нищо не съм чул“ – той сякаш много добре знаеше за какво говоря! Отново се почувствах объркан както вчера, когато чичо стоеше и просто ме гледаше с подозрителен поглед. Но разговорът се насочи към някаква друга тема и чувството бързо се разсея.

По едно време чичо ме попита:

– Преди доста време трябва да е било когато за последен път си напуснал града, а? Сигурно искаш да се разходиш наоколо?

Очите ми грейнаха.

– Разбира се. – отвърнах аз – Но не спомена ли нещо за мечки?

– О, не се тревожи. – махна чичо с ръка – Всичко е наред, стига да не се отдалечаваме твърде много. Знаеш ли, имаше едно място не много далеч от тук. С баща ти често ходехме там, преди години. Имаше една скала, изваяна така, че приличаше на жена. Често сме се чудили дали човек я е създал или е просто игра на природата. Трябва да я видиш. Ако тръгнем след като обядваме, ще се върнем час преди залез слънце.

Естествено идеята не искаше питане и, докато картофите се печаха, сложихме в две раници малко храна и вода, както и някои вещи, без които човек не бива да излиза на разходки в гората. Хапнахме набързо, чичо даде храна на животните и потеглихме нагоре, по една просека между дърветата край къщата. Слънцето грееше високо горе, по кристалното небе нямаше и следа от облаци. Гората беше по-преlestна от всякога и нищо не предвещаваше трагичните събития, които щяха да настъпят същия този ден...

– Жалко, че скоро лятото ще свърши. – каза по едно време чичо, докато подритваше разни клечки по пътя си. – Винаги в първите един-два месеца на есента ми е било много тъжно за топлите дни. Виж – зимата е по-приятна, но докато дърветата се покриват със сняг всичко изглежда много унило.

– В града рядко ще видиш нещо подобно – отвърнах аз. – Там няма

много дървета, та какво остава и със сняг по тях. Но пък и той има какво да предложи.

– Дали, дали... – подсмихна се чичо, и сред дивната обстановка наоколо аз усетих как думите ми наистина звучат смешно.

Пътят нагоре започна да става по-стръмен и ние намалихме малко темпото. Наоколо гората ту се съгъстяваше много, ту пък изведнъж изчезваше и ние се озовавахме на малки, зелени полянки. На няколко пъти трябваше да заобикаляме големи купчини храсти, чиито клони бяха изпъстрени с остри бодли, но колкото и да криволичехме, чичо явно познаваше пътя отлично и уверено вървеше напред. От време на време той спираше на място, колкото да ми покаже нещо по-специално, а иначе, докато вървахме, непрекъснато се оглеждаше наляво-надясно, размахваше ръце и ми обясняваше нещо за младините си. Оказа се, че е успял да запомни доста повече дървета с нещо особено, отколкото аз бях виждал за последната година. Спряхме да починем само веднъж – час и нещо след като тръгнахме. Излязохме на една от въпросните малки полянки и седнахме на тревата. Аз с удоволствие свалих от себе си не съвсем леката раница и изпнах гърба си. За последните два дена му се насъбираше доста носене, и той, непривикнал на подобни тежести, вече започваше да ме наболява... Чичо отпи вода от манерката си, огледа се и каза:

– Минахме повече от половината, не ни остава много. А пък на връщане даже и няма да го усетиш... Странно, как ли не съм те водил досега да видиш тази скална фигура? – попита повече себе си той и продължи:

– Знаеш ли, като се замисля и аз от дълго време не съм излизал на сам, в планината. Но на моите години, и с тези кости вече е опасно.

В този момент някъде над нас се чу писък на планински орел. Чичо погледна нагоре и каза:

– Ха, проклетникът, появи се откога не го бях чувал...

Аз също погледнах нагоре. Слънцето продължаваше все така да пече, но в планината то никога не носеше много топлина. Небето продължаваше да е чисто, само някъде далеч на запад, над върховете на дърветата видях бели облаци.

След малко се изправихме и продължихме по пътя нагоре. Чичо стана по-мълчалив и вече не се оглеждаше толкова наоколо. Явно беше потънал надълбоко в някакви негови мисли, защото не чу първия далечен тътен. Аз се се озърнах тревожно и казах:

– Дано не ни настигне някоя буря...

Но чичо само махна с ръка и отвърна:

– О, не се тревожи. Ще се изненадаш понякога от колко далече се чуват разни звуци. Случвало се и да има буря край Златната мина, а да се чува чак тук.

И наистина – далечните бели облачета, които едвам-едвам пълзяха по небето, едва ли бяха някаква реална заплаха, затова ние продължихме спокойно пътя си.

След не повече от половин час достигнахме един по-скалист хълма, където на няколко пъти трябваше да се изкачвам нагоре, за да подам после ръка на чичо Стив. След като стигнахме върха му видях, че пред нас се разстила сравнително равен участък, и тук дори и можеха да се различат следите на нещо, което преди е било пътека.

– Чудя се как е останала още... – каза чичо, сякаш доловил мислите ми. – Да е някъде другаде, тревите и храстите отдавна да са й видели сметката, но тук не... Виждаш ли онези скали, ей – там, напред? Където пътят сякаш свършва? Там ще се спуснем и стигаме.

Спряхме колкото за по глътка вода и след няколко минути бяхме над малка долчинка, която кой знае по какъв начин природата бе създала в тази планинска местност. Тя беше оградена от всички страни с големи късове скала, които образуваха кръг около нея, който се разкъсваше само на едно място, където растяха храсти. В долчинката нямаше нито едно дърво, по земята растеше, за разлика от гората, жълтеникава, хилава трева. Тук-там имаше разпръснати камъни, но странно, че някои от тях бяха сухи и целите напукани, а редом до тях имаше влажни, целите покрити с мъх. Яркото слънце осветяваше късовете скала и те приличаха на пустинни каменни блокове, който ефект подсилваше и споменатата изсъхнала трева. От върха, на който се намирахме ние, надолу водеха появили се от само себе си стъпаловидни каменни образувания, и пътят ни по тях не беше по-труден от изкачването на стълбите в жилищния ми блок.

Стъпвайки внимателно ние слязохме надолу. Забелязах, че тук беше необичайно тихо – всички горски звуци сякаш не достигаха дотук.

– Ей там, виждаш ли? – каза ми чичо Стив и вдигна ръка пред себе си. Проследих погледа му, но не различих нищо по-специално около скалата, която сочеше, освен, че и тя, като всички останали, бе цялата напукана.

– Жената. – повтори чичо и пак посочи – Не я ли виждаш?

Вгледах се още по внимателно, пристъпих няколко крачки напред и едва тогава пред очите ми от камъните изплува фигурата. Беше фигура на жена, висока около два метра и половина висока, сякаш подпряла се

назад за да си почине, скръстила ръце пред себе си. Тялото не беше толкова добре очертано, но затова пък лицето ѝ толкова наподобяваше човешко, че трудно беше да се повярва, че е творение на самата природа. Отидох до фигурата и видях, че илюзията за човешко лице създават няколко симетрични малки цепнатини прорязващи скалата, но дори и от толкова близо визията не се губеше напълно и не се размазваше пред очите, както става с фрагментите от някоя голяма картина, когато се приближиш до нея. С малко повече фантазия човек би могъл да каже дори, че това е спяща жена.

– Възможно ли е да я е направил човек? – попитах аз без да се обръщам назад, все още разглеждайки с интерес скалното образувание.

– Хм, не ми се вярва... Поне аз не съм чувал, но пък не е и толкова невероятно.

– Може би преди много години... Насам не са ли живяли хора, племена? – признавам си, че никога не съм знаел нещо конкретно свързано с историята на Платинената планина.

– Племена никога. А пък и хора... Но, знаеш ли, преди около стотина години тук е живял някакъв човек. Казвал се Роб Дориън и доколкото знам бил първият тукашен заселник... Къщата му била тук някъде – и чичо махна неопределено с ръка. – Загубил семейството си при пожар, и отчаян потърсил спокойствие сред тукашната природа. Или поне така казват... Не обичал много да се среща с хората, избягвал ги. Най-много веднъж на два-три месеца да слезе до селото за да си купи нещо от първа необходимост. Всъщност едва ли си го е купувал с пари, по-скоро е разменял кожата на убити от него животни за стоки. Живял така десетина години, а после изчезнал.

– Изчезнал ли? – попитах аз заинтригуван. – Как?

– Ами... Беше някаква ненормална история... – чичо се замисли – ...Нещо такова – веднъж слязал до магазина долу, в селото, бил много развълнуван. Купил си фенер, два-сетметрово въже и още някакви шурутии, като през цялото време подскачал на място. На единствения човек, с когото поне малко разговарял казал, че е открил нещо като пещера. Наговорил някакви глупости за съкровища, тайни други подобни и след това се върнал в планината. Повече не се върнал никога... Не знам доколко е вярно това, пак ти казвам, но според мен в по-голямата си част е било така. Сигурно старият Дориън наистина е открил някаква пещера и в ентузиазма си е паднал в някоя подземна пропаст.

– Казваш, че къщата му е била някъде наоколо? Дали още е запазена?

– О, едва ли... Минало е толкова време. Трябва да е построил много здрава, за да не рухнала до днес. Тук влагата убива всичко. – в този момент пак се раздаде далечен тътен, но сега сякаш бе от по-близо. Чичо Стив отново не му обърна никакво внимание, но аз се огледах и видях, че белите облаци са се приближили, и всъщност вече не бяха толкова бели, а краищата им бяха синкави.

Все пак сигурността на чичо успокои и мен, затова седнахме безгрижна на тревата и започнахме да похапваме от храната, която носехме в раниците си. Започнахме отново да си припомним случки от отминали години и чичо ми разказа затова как с баща ни построили къщата. Мисля, че и преди бях слушал тази история, но явно я бях забравил. Впрочем, Тео, знаел ли си, че татко никога не е обичал много-много да се разхожда навътре в гората? Когато се замислям сега, наистина никога не ни е водил на такива разходки, за разлика от чичо Стив. Сигурно и защото не е познавал планината толкова добре...

Слънцето продължаваше приятно да напича и аз, унесен в приказки, усетих как ме обзема вчерашното спокойствие и по едно време задряхах.

Не знам колко съм спал – събуди ме ръката на чичо, която усилено ме разтърсваше. Отворих очи и погледнах пред себе си и в този момент пак проехтя тътен, но този път определено не беше много далеч.

– По дяволите! – изруга чичо, вперил поглед в небето. – Ще ни хване по пътя!... Ставай, Глен, ставай. Скоро ще ни застигне бурята.

Станах бързо и погледнах нагоре. От запад насам се носеха тъмни облаци, задвижвани от поусилилия се вятър. Вече изобщо не бяха бели, а тъмно сиви, на места дори тъмно виолетови. Слънцето още не беше се спуснало толкова на запад, че да го закрийт, но скоро и това щеше да стане.

– По дяволите! Как можах да заспя! – сумтеше чичо докато нараваше раницата на гърба си.

Аз също нарахих моята и с бързи стъпки се втурнахме по обратния път. Когато стигнахме обаче до каменистия хълм, по който се бяхме изкачвали на идване ми се наложи да поуспокоя чичо, защото дотолкова се беше засилил, че малко му остана да се изтъркули надолу. Минахме как да е, и когато отново навлязохме в гората вече почти тичахме, доколкото ни позволяваха раниците и годините на чичо, а над нас все по-често започнаха да долитат гръмотевици, при това и все по-силни.

Птичите песни напълно бяха изчезнали и единствените шумове наоколо бяха тези от стъпките ни и от вятъра наоколо. Скоро и светлината започна да намалавя, едно, че явно облаците вече го бяха закрили, и друго, че денят и без това преваляше.

Крачихме напред в мълчание, само от време на време някой от нас хвърляше по някой тревожен поглед нагоре. Върховете на дърветата обаче ни пречеха да видим небето както трябва. Но колкото и да бързахме, ясно беше, че няма да изпреварим бурята, а и сред гъстата гора тя едва ли бе толкова опасна, имаше къде да се подслоним, но явно още нещо тревожеше чичо, защото когато споделих това с него, той само ме подкани да вървим по-бързо.

Изведнъж задуха силен вятър, клоните на дърветата зашумяха тайнствено и сякаш започнаха да ни шепнат. Наблизо силно изтрещя гръмотевица. Бяхме минала почти половината път, когато вече стана почти тъмно, и аз се надявах само чичо да не се обърка в пътя.

След десетина минути бурята ни връхлетя.

Изви се още по силен вятър, съвсем внезапно отгоре рухна проливен дъжд, който дори през клоните на дърветата ни намокри до кости за минута, а горе светкавица след светкавица раздираха небето.

Някои от гръмотевиците бяха толкова оглушителни, че сякаш земята се разлюляваше.

Върху нас се изливаше цялата сляпа злоба на природната стихия.

Разлюляните от вятъря мокри клони ни удряха през лицата, на няколко пъти се спъвахме в разни дървета по пътеката, възнъж замалко щях да пропадна в една яма, където със сигурност щях да си счупя крака, но като цяло се опитвахме да не забавяме темпото, колкото и трудно да беше това в тъмнината.

Не след дълго дъждът спря също тъй внезапно, както и бе започнал, но оглушителните гръмотевици продължаваха все така често да разтърсват гората.

Изведнъж блесна светкавица, тъй ярка, че озари всичко наоколо, все едно, че пак беше обяд и в същия момент, заедно с тътнещия звук на гръмотевицата долетя и някакво прашене, сякаш някой къса плат и след това наблизо се чу грохота от падането на нещо голямо.

– Да го вземат мътните! – едва чух чичо сред всичкия този ад – Падна мълния! – каза той, но нито за миг не забави хода си.

След десетина минути обаче и гръмотевиците и светкавиците намаляха, само силният вятър продължаваше да ни блъска. Неумолимият вечерен мрак се спусна бързо и в гората стана толкова тъмно, че едва

виждах къде стъпвам. Дърветата наоколо се сляха в една тъмна маса, само обраслата пътечка я прорязваше. Скоро загубих ориентация и за пространство, и за време. Чувствах само монотонния ход на крачките си. Сякаш бях попаднал в сън.

По някое време отново заваля дъжд, но този път сравнително полек от предишния. Не ще да се изминали повече от двеста метра обаче, когато една по-ярка светкавица освети околността и аз разпознах една малка полянка вляво от пътечката – на идване я бях запомнил. Най-много още стотина метра и щяхме да излезем зад къщата. Опитах се да кажа това на чичо, но точно когато посегнах да го хвана за рамото, той рязко спря пред мен, бързо се обърна и сложи пръст пред устните си. След това леко наклони главата си на една страна, за да чува по-добре, и пак се обърна напред. Аз също се заслушах. Дълго време не чух нищо. Само вятърът, разклащаш клоните на дърветата и гръмотевиците. Изведнъж обаче отдалеч се разнесе звук, от който кожата ми настръхна моментално – воят, който бях чул предната нощ.

– За бога, какво е това? – попитах аз шепнешком.

Чичо обаче не отговори, дори и не се обърна към мен. След половин минута воят пак проехтя.

– Бързо! – изведнъж ме дръпна чичо Стив за ръкава и се затича напред. Объркан и уплашен от това му поведение, аз го последвах.

След малко излязохме зад къщата. Тъмният ѝ силует величествено се извисяваше над нас. Без да се спираме продължихме към лицевата ѝ част. В тъмнината, която цареше обаче аз се спънах в някакво гребло и загубих равновесие. Паднах по корем, едвам успявайки да се подпъра на ръцете си, раницата ми се изкриви настрани. Чичо, тичайки, се скри зад ъгъла. Станах бързо, нарахих раницата и също се втурнах напред. И тъкмо преди да достигна ъгъла се разнесе един отчаян вик.

Със свито сърце излязох пред къщата и се огледах.

Тео, никога няма да забравя тази гледка!

Чичо Стив стоеше пред верандата, на два-три метра от нея, дишаше едва-едва, като въздухът излизаше на пресекулки, протегнатата му напред ръка трепереше. Когато проследих погледа му усетх как и моите ръце се разтреперват.

Вратата на къщата зееше широко отворена. Два от прозорците бяха изпочупени, стъклата бяха опсипали верандата, а един от столовете, които стояха навън бе превърнат в купчина дървени летви, а коежаната му тапицария висеше раздрана на парцали. Преди обаче да мога да кажа каквото и да е, тресна гръмотевица, която извади чичо от вцепението

му, той изхриптя „Лампите!“ и влетя през отворената врата. Последвах го в мрака.

Опитах се да видя нещо в тъмнината, но успях да различа само сиуетите на двете кресла. Потърсих с поглед чичо, но в този момент точно до мен чух някакво драскане и уплашено подскочих. След миг обаче се появи малко пламъче и чичо запали лампата до вратата. След това се втурна и запали другата, тази над камината. На светлината, която лампите хвърляха пред очите ни изплува нова картина на опустошение. Сякаш торнадо бе минало през стаята. Едно от двете кресла, стоящи пред камината, бе в същото състояние както и стола отвън, с разликата, че тапицерията не висеше на парцали, а просто беше прорязана от няколко големи и дълбоки резки, като от нож... или от нокти.

В самата камина не напълно изгорелите от снощи дървета бяха разбити на малки, черни късчета и разхвърляни по пода наоколо, навсякъде се стелеха сажди. Всички картини или гоблени, които висяха по стените сега се валяха стъпкани по земята, а край тях бяха и две от завесите на прозорците. Подобна бе и съдбата на книгите от библиотечката в ъгъла – едва ли някоя от тях бе останала цяла – подът бе отрупан с разкъсана хартия.

Дочух тихо шумолене, сведох поглед надолу и видях как един откъснат лист бавно се спира до крака ми, сякаш в съновидение. Съвсем бавно, пак като в сън, в който всичко е крайно нереално, но ти все пак участваш в него, аз се наведох и вдигнах листа. „Какъ ти е името? А той каза: Легеонъ...“ успях да разчета на него и след това го оставих бавно да се изплъзне от разтворените ми пръсти.

Едва сега погледнах към чичо. На светлината, хвърляна от лампите, лицето му изглеждаше пепеляво, той продължаваше да диша тежко и с широко разтворените си очи гледаше наоколо невярващо. Лявата му ръка леко потръпваше.

– Крадци? – попитах аз единственото, което ми дойде на ума. Чичо Стив обаче не реагира. Вместо това бавно направи стъпка напред към камината. След това още една. И още една.

С всяка следваща стъпка фигурата му издаваше все по-голямо напрежение, раменете му се превиха напред, той се изгърби и сякаш се смаляваше. Накрая се спря пред камината и се наведе. Бръкна с ръка в прахта, порови малко и накрая извади нещо, но тъй като стоеше с гръб към мен не успях да видя какво бе то. Постоя малко така и накрая бавно се обърна към мен.

Лицето му сега изглеждаше още по-сиво, а тънката, отчаяна

усмивка, появила се на потръпващите му устни, го правеше да изглежда още по-зловещо. Само очите му сияеха с тъмния блясък на помраченото съзнание.

– Виж, Глен. – каза чичо и протегна ръка към мен, без да пристъпва напред. – Виж, носи ми дарове... Жертвоприношение.

В протегнатата към мен ръка видях трупът на катерица. Или поне бе било това. Сега само малката глава върху безформената каша от козина, кости и кръв подсказваше какво животно е било това преди смъртта си.

– Жертвоприношение... – каза промълви чичо отново и сковано започна да пристъпва към оцелялото кресло пред камината. Мъртвата катерица падна от ръката му и той я стъпка на земята, но въобще не забеляза това. Погледът му вече бе угаснал и очите му бяха втрещени в нищото. След това чичо се стовари в креслото, удряйки силно главата си в облегалката. Гърдите му се надигаха спазматично и въздухът излизаше от тях с тихо свистене.

Стоях така, не по-малко вцепенен от чичо. Без да разсъждавам се обърнах и затворих вратата, след това сложих и резето. Пак огледах опустошената стая и накрая отново спрях поглед върху чичо... И едва сега видях как лявата му ръка се разтърсваше от леки конвулсии.

Веднага излязох от вцепенението си и изтичах до него. Опитах се да привлека вниманието му, но очите му все така бяха вперени в нищото. Тогава разкопчах яката му и потърсих пулса на врата му. Беше слаб и неравномерен, с големи паузи между ударите. Дишането му сякаш от минута на минута ставаше все по-слабо.

Въпреки проблемите със сърцето си чичо никога не бе държал в къщата си лекарства, а и аз, разбира се, не носех... Осъзнах с отчаяние, че нищо не можех да направя за бедния чичо Стив. Бавно седнах до него на земята и покрих лицето си с ръце. В съзнанието ми една след друга започнаха да изплуват картини от отминалите времена – всички щастливи мигове, които сме изживявали заедно, цялата тази обич, която нито времето, нито разстоянието бяха успели да погубят... Виждах и хвърчилото, което направихме заедно, виждах и обиколките из гората в търсене на диви къпини, виждах всичко, което сега умираше, пометено от сляпата съдба, а аз бях безсилен... Дълго време сме стояли така, сред мъртвешката тишина на стаята, нарушавана само от хриповете на чичо. Всеки път когато той се поемеше въздух по-рязко аз стреснато се надигах, но той продължаваше да не ме вижда.

Изведнъж обаче дясната му ръка трепна и ме хвана за рамото. Веднага се изправих и се наведох към чичо Стив. Този път очите му като по

чудо бяха прояснени и той гледаше право към мен. Чичо отвори устата си, устните му затрепераха и той пак я затвори. После направи това отново. Помислих, че не му достига въздух, но после осъзнах, че старият човек се опитваше да ми каже нещо. Наведох се към него.

– ...Роб Дориън не е бил първият тук, Глен... Помни... – разнесе се шепотът на чичо – ...Роб Дориън не е бил първият заселник...

След думи той извърна глава, и пак впери глава в нищото.

Със сълзи на очи аз пак седнах на земята до него, обзет от пълно отчаяние и безсилие, озовал се сред лабиринт от нещастия и тайни. Заплаках.

След пет минути дишането на чичо намаля и накрая съвсем изчезна. Станах и се опитах да измеря пулса му, но не долових нищо. Сърцето на бедния чичо Стив не бе издържало и сега той вече бе в един по-добър свят. Нека Господ се смили над душата му...

Сякаш мъгла се спусна в стаята и усетих как силата напуска тялото ми, но се овладях и бавно поех по стълбите към втория етаж. Искях да взема одеало за да покрия тялото на чичо – това бе най-малкото, но всъщност и единствено, което можех да направя сега за него. Влязох в стаята си, отворих гардероба и измъкнах от там едно одеало, обаче безчувствените ми пръсти го изпуснаха и взех друго. След това бавно огледах стаята и се сетих за вчерашния ден, когато всичко бе толкова красиво и спокойно. Нима бе възможно всичко това да се случва? Нима това беше реално? Погледнах одеалото в ръцете си и разбрах, че може. Недоумявах какво беше, но можеше да се случва. След това излязох от стаята и бавно затворих вратата. С вдървени крака преминах по коридорчето и стъпало по стъпало започнах да слизам по стълбите.

Оставах ми две-три стъпала когато се спрях и вдигнах поглед...

Огромна, черна вълна на ужас ме заля и одеалото падна от ръцете ми.

Креслото пред камината бе празно.

Тялото на чичо бе изчезнало.

Кажи ми, Тео, на какви мъчения и ужаси може да бъде подложен човешкият разсъдък преди той да изгуби връзката си със света? Кой ужас е по-страшен – този, предизвикан от нещо опасно и страховито, но все пак познато, или ужасът от неясни сенки, криещи се в ъглите на стаята? Сенки, които даже нямат лица. Те се по-страшните, нали?

Точно сред такива сенки попаднах аз след момента, за който ти

разказах току-що. Сякаш с гледката на празното кресло цялата тайнственост, обгръщаша двудневния ми престой тук се изроди вече в една зла и черна заплаха, колкото по-осезаема, толкова и по-непонятна. Усещаш как чувството за реалност вече съвсем изчезва и връзката ми с околния свят висеше само на една тънка нишка...

Незнам колко дълго съм стоял така, вперил поглед напред, отчаяно търсещ нещо, дори най-малката пращинка логика за да се заловя за нея. И сякаш малко ми оставаше да я открия... Но тя окончателно бе унищожена, когато в този момент пред вратата на къщата пак се разнесе воят.

Господи, що за адски звук! Сякаш не бясно куче, а глутница...цял легион от бесове стояха и изливаха проклятието на преизподнята в ужасния си вой! А аз замръзнал на стъпалото стоях, неспособен дори да си поема въздух, камо ли да помръдна. Смразяващият звук влизаше през прозорците, изпълваше цялата стая и дълбаеше в изтерзания ми мозък. Със всяко негово следващо прозвучаване сърцето ми все по-силно се стягаше, все повече изчезваше каквото и да е желание за действие пред този нов и непознат ужас. Тъкмо обаче когато си мислех, че повече не ще мога да издържа, воят спря, точно както снощи – така внезапно, както и бе започнал. С усилия преместих единия си крак на долното стъпало, сякаш искаш да достигна до източника на звука, както може би и зайците се омагьосват от кръвожадния вой на вълка.

Тогава обаче нещо тежко се удари във вратата и тя цялата се разтресе. Аз извиках уплашено и отскочих назад, като малко ми остана да падна по гръб. Ударът се повтори и аз видях как пред смаяния ми поглед масивната дървета врата се разтресе отново. Нещо се опитваше да влезе.

Вече излязъл от вцепенението се обърнах и се затичах нагоре, по стъпалата. С два скока минах през коридорчето и влетях в стаята, в която бях спал. Затръшнах вратата с все сила и в мрака посегнах да я заключа, но ръката ми замръзна, защото ключът не беше в ключалката. Сърцето ми отново се сви, обзето от смъртен ужас, но тогава се сетих, че ключовете в тази къща винаги са стояли от външната страна. Отворих пак така бясно вратата и измъкнах ключа от ключалката. Тогава от долу изведнъж се разнесе силен удар, последван от прашене. Каквото и да се опитваше да влезе, вече бе успяло.

Превъртях два пъти ключът в ключалката, след това бавно отстъпих назад, чудейки се всъщност дали бях в безопасност или сам се бях натикал в капан.

В къщата настъпи гробовна тишина. Дори вятърът отвън бе

изчезнал, но явно вече бе издухал облаците, защото първите плахи лъчи на луната влизаха през прозореца. Чувах бесните удари на сърцето си. Чувах и треперещото си дишане. Но не чувах нищо отвън. Не смеех да мръдна, да направя крачка дори, за да не предизвикам и най-малкия шум. Ослушах се.

Някъде по коридора изскърца дъска.

Сърцето ми пропусна удар.

Още една дъска изскърца, този път наблизо.

И още по-наблизо... вече пред стаята.

Тишина.

Месинговата дръжка на вратата започна да се превърта бавно.

Вратата се откряна...

Това е моментът, в който трябва да съм изгубил съзнание. Когато се свестих лежах на пода и усещах тъпа болка в главата си – сигурно я бях ударил при падането си. Очите ми бяха премрежени, сякаш мъгла се бе спуснала наоколо. Погледнах към вратата и открях, че тя бе затворена и ключът продължаваше да стои превъртан в ключалката – явно само съм си въобразил, че тя се отваря.

Следващо нещо, което видях бе луната, изпълваща със светлина стаята ми. Беше точно такава, каквато бе и душата ми в този момент – студена. Но затова пък сякаш ми говореше. Лежах на пода, без въобще да се опитвам и да помръдна, впил очи в нощното светило. И имах чувството, че всеки леден лъч, който тя ми изпращаше, говореше. Говореше ми за смъртта, за снежните пустини отвъд, за вятърът, който обвива всичко в скреж и го запазва непокътнато. Стоях и стоях, докато най-накрая станах безчувствен за всичко друго – остана само тази огромна бледожълта луна, изпълващо полезрението ми. Не откъснах очи от нея когато пред вратата ми пак изскърца дъска. Не откъснах очи от нея и когато нещо започна да вие под прозореца ми.

Луната, луната, луната... Каква магия крие тя!

Вещност може да съм стоял така и пет минути, а може би и часове. Но това няма значение – аз ги чувствах като векове. И едва когато един малък облак закри част от нея аз откъснах очи от небето.

Бавно се изправих, въпреки пронизващата болка в главата ми. Бях като зашеметен, станал напълно безчувствен – предметите плавно се местеха пред очите ми, но това не ми правеше никакво впечатление, осъзнавах, че стъпалата ми са вкочанени, но и това нямаше значение.

Вече имаше значение само воят, все още разнасящ се под прозореца ми.

Без и помен от страх, дори и от най-малко безпокойство, само с една голяма празнина в себе си, аз бавно пристъпих към прозореца и погледнах надолу.

И там беше то – клекнало, с ръце отпуснати надолу, извило глава към небето и издаващо черните си звуци. Демонът, обрекъл душата ми на безмилостни страдания, само смъртта способна да спре... Не вярвам, че мога да открия най-добрите думи за да опиша този оживял кошмар, но всъщност и не трябва. Повярвай ми, Тео, това е нещо, което с радост бих ти спестил.

Фигурата му бе подобна на човешката, но тук свършваха всички прилики с хората. Крайниците му бяха много тънки и изпити, изглеждали като мумифицирани. На лунната светлина кожата му изглеждаше сребриста, сякаш дори излъчваща слабо сияние. По цялото му тяло стояха като залепени някакви парцали. Уродливият му гръден кош, сякаш без никакви мускули, само кости покрити с кожа, непрекъснато трепереше при звуците, които излитаха от него. А главата... Ах, какво ли не бих дал за да се избавя поне от този спомен, Тео, поне от този! Черепът му, уродлив, както и всичко останало, бе покрит с дълги и сребристи нишки, които не бих могъл да нарека коса, а по-скоро нещо прилично на паяжина. Муцуната му бе сплескана назад и деформирана, с огромни ноздри. А под тях оголените и треперещи сиви устни разкриваха неравни, остри зъби. Потърсих очите на звяра и потръпнах, когато в очните му кухини срещнах само мрак.

В този момент чудовището, сякаш доловило моето присъствие рязко спря да вие и изведнъж впи поглед в мен. За Бога, то нямаше очи, но аз виждах, чувствах като то гледа право към мен. Нещо повече – то виждаше В мен! Стоеше така, а аз чувствах цялата злоба в него, цялата злина извираща от това проклето изчадие... Тогава устните му се сгърчиха настрани, жест, в който аз ужасен разпознах усмивка, пълна с вампирски зъби. Съществува бавно вдигна ръцете си нагоре и ги протегна към мен, сякаш поднасяше дар пред олтар. Едва сега видях, че то държеше нещо тъмно и продълговато, висящо от ръцете му. Напрегнах зрението си и отново загубих съзнание, когато осъзнах, че предметът, който звярът държеше бе ризата, с която чичо беше облечен...

Има ли смисъл да продължавам разказа си, Тео? Предполагам, че

вече не ще повярваш на нито една моя следваща дума. Има ли смисъл да ти разказвам как малко преди изгрев слънце до ушите ми достигнаха писъците на чичовия кон, а на сутринта намерих оглозганата му глава да се търкаля пред къщата? Има ли смисъл да ти описвам дълбоките резки, които открих по външната страна на вратата на стаята ми? Има ли смисъл да ти разказвам как още с първите лъчи на зората се втурнах навън, в гората, бягайки от ужаса на това място? И как на няколко пъти до мен достигаха викове за помощ, които звучаха точно като чичо Стив? Или пък сякаш мога да ти разказвам за малодушието ми, което ме караше да тичам все по-бързо щом ги чуех? Едва ли. И без това всичко, случило след тази вечер, стои в съзнанието ми като размита акварелна рисунка.

Не помня как съм се добрал до градчето, не помня и на кой съм се опитал да разкажа всичко, което се случи, но и едва ли съм успял да изрече нещо повече от несвързани бълнувания. Първият ми по-чист спомен е от нощта, когато се събудих на това място, треперещ от ужас, убеден, че съществува е до мен, посягащо към гърлото ми... Или, че пък ще видя до себе си чичовата риза.

Често си мисля за думите, които чичо ми каза, когато бяхме горе, в планината. Че Роб Дориън не е първият заселник. Чудя се дали наистина е така. Чудя се и какво е търсил в тези пещери, за които хората говорели... и по-важното – на какво се е натъкнал в тях.

Знаеш ли, този санаториум не е толкова лош. Противно на мнение-то на другите хора, повече пациенти тук не са луди, а просто хора, преживели нещо, което завинаги е откъснало частица от тях, умъртвило е живеча им.

Сестрите се отнасят добре към мен, докторите също – всеки ден ме посещават и често си говорим за философия, или пък просто се любуваме на прекрасната природа – от тук се открива прекрасна гледка. На всеки два-три дена правим кратки разходки навън, събираме се всички и пеем лагерни песни, а веднъж дори си накладохме и огън.

Разрешават ми почти всичко – дават ми вестници, книги, позволяват ми да пия и кафе от време на време, та дори и да пуша. Успях и да измоля от една от сестрите неголямо огледало, което окачих на стената, над леглото си... Вярвам, че никак няма да ми е трудно до го разбия с мастилницата си. Вярвам също и че ще намеря достатъчно сила в себе си за да взема едно от парчетата и после да си прережа гърлото.

Защото, знаеш ли... За Бога, Тео, в съседната стая сякаш има глутница диви кучета!

КРАЙ

© Владимир Цанков

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/902>]